

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **WALMARK, a. s.**, se sídlem Oldřichovice 44, Třinec, zastoupeného Mgr. Vojtěchem Novotným, advokátem se sídlem Karlovo nám. 24, Praha 1, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2008, č. j. 10 Ca 334/2007 - 44,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2008, č. j. 10 Ca 334/2007 - 44, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 13. 3. 2008, č. j. 10 Ca 334/2007 - 44, zrušil rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „stěžovatelka“) ze dne 7. 2. 2007, sp. zn. 2006/446/had/WAL, č. j. vos/8498/07, jímž byla firmě WALMARK, a. s. (dále jen „účastník řízení“) jako zadavateli reklamy na přípravek URINAL (mutace 3), vysílané na televizních programech Prima a Nova, uložena podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1995 Sb., ve znění účinném do 25. 1. 2006, (dále jen „zákon o regulaci reklamy“) pokuta ve výši 100 000 Kč za porušení ustanovení § 5d písm. d) zákona o regulaci reklamy. Městský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že výklad ustanovení § 5d písm. d) zákona o regulaci reklamy vyslovený v napadeném správním rozhodnutí, je správný. Podstata tohoto ustanovení netkví v tom, zda předmětný doplněk má či nemá léčivé účinky, ale v tom, zda je spotřebitel odkazem na léčivé účinky doplňku stravy uváděn v omyl, byť by i tyto účinky měl. Zaměřil-li proto účastník řízení svoji obranu na prokázání skutečnosti, že předmětný doplněk stravy má léčivé účinky ve vztahu k konkrétnímu onemocnění, nemohla být takováto obrana úspěšnou. Městský soud především vyšel z toho, že zákon o regulaci reklamy chrání zejména spotřebitele, jemuž jsou jako adresátu reklamy předávány konkrétně zaměřené informace o určitých výrobcích. Reklama vždy slouží k podpoře prodeje či nákupu výrobku nebo služeb, což je zároveň i jejím definičním znakem. Zákon proto svými ustanoveními chrání toho, komu jsou tyto účelové informace prezentovány. Za správný označil městský soud i závěr stěžovatelky, že předmětná

reklama vzbuzuje způsobem prezentace, který naznačuje léčivé účinky přípravku, a to zejména tvrzením „ničící bakterie, které potíže způsobují“ a „při infekcích a zánětech močových cest“ dojem, že prezentovaný doplněk stravy URINAL je přípravkem, který je schopen léčit lidské choroby, popřípadě jim předcházet. Selektivně vybrané informace o předmětném doplňku stravy užitě v reklamě, tak mohou vést k omylu spotřebitele, že jeho používáním lze předcházet zánětu močových cest a spotřebitel může nabýt dojmu, že tento doplněk stravy má schopnost odstranit a léčit příčinu zánětu močových cest. Městský soud nepřisvědčil požadavku účastníka řízení vést ohledně jednotlivých reklam společné řízení a uložit jednu sankci, neboť každé jednotlivé reklamní mutaci na přípravek URINAL byl vyhrazen jiný reklamní čas, a to včetně jiného provozovatele vysílání. Městský soud napadené správní rozhodnutí sice zrušil, ale jen s ohledem k principům předvídatelnosti práva, ochrany oprávněné důvěry a legitimního očekávání, které se ve formě základních zásad řízení promítají i v oblasti správního práva, a přitom odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2006, sp. zn. 6 A 25/2002. Městský soud své rozhodnutí odůvodnil i požadavkem právní jistoty, která zakládá předvídatelnost chování orgánu aplikujících právo z hlediska prisuzování významu právnímu textu a z hlediska subsumpce skutkových zjištění pod právní normu při rozhodování. Důvod, který ho vedl k aplikaci uvedených principů, spočívá podle městského soudu v tom, že ustanovení § 5d písm. d) zákona o regulaci reklamy umožňuje různý výklad pojmů „uvádět v omyl“. Městský soud připustil, že toto ustanovení může vyvolávat i odlišný výklad, jak namítal účastník řízení (ve smyslu posuzování pravdivosti obsahu reklamního sdělení), a právě proto, že tato otázka nebyla dosud judikována, neshledal spravedlivým, aby byla z tohoto ustanovení v projednávané věci vyvozena deliktní odpovědnost účastníka řízení s následným uložením pokuty.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti uvedla, že základem sporu byla otázka, zda účastníku řízení uložila pokutu za porušení ustanovení § 5d písm. d) zákona o regulaci reklamy v souladu s tímto zákonem. Městský soud sice dospěl k závěru, že posoudila věc po stránce skutkové i právní správně, ale i přes tuto skutečnost napadené rozhodnutí zrušil s ohledem na principy předvídatelnosti práva, ochrany oprávněné důvěry a legitimního očekávání, neboť ustanovení § 5d písm. d) zákona o regulaci reklamy umožňuje různý výklad pojmu „uvádět v omyl“. Podle přesvědčení stěžovatelky však městský soud posoudil otázku nejednoznačnosti předmětného ustanovení zákona o regulaci reklamy nesprávně, neboť toto ustanovení je zcela konkrétní a jednoznačné, jelikož přímo uvádí, čím nesmí reklama na potraviny spotřebitele uvádět v omyl. Pokud tedy městský soud shledal žalobní námítky nedůvodnými, a z tohoto důvodu nezrušil napadené správní rozhodnutí, nemělo být toto rozhodnutí zrušeno z důvodu aplikace uvedených obecných principů, neboť tyto principy se v oblasti správního práva promítají ve formě základních zásad řízení a jako takové jsou již v právním řádu obsaženy. Napadený rozsudek je tak nepřezkoumatelný, a proto stěžovatelka navrhla, aby jej Nejvyšší správní soud zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Stěžovatelka současně požádala, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Účastník ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že městský soud oprávněně zrušil rozhodnutí stěžovatelky, neboť ustanovení § 5d písm. d) zákona o regulaci reklamy umožňuje dvojí výklad, a chránil tak proto jeho oprávněnou důvěru v zákon a legitimní očekávání, neboť při zadávání reklamy postupoval podle jednoho z možných výkladů zákona. K otázce jednoznačnosti citovaného ustanovení poukázal na to, že jeho nejasnost je zjevná, neboť ještě v průběhu správního řízení, po odvysílání předmětných reklam, stěžovatelka zaujímal stanovisko k jeho výkladu shodné s výkladem účastníka řízení, podle něhož by měl být posuzován obsah reklamy z hlediska pravdivosti sdělovaných informací ve vazbě na možnost vyvolání omylu. Tato skutečnost jednoznačně vyplývá z interních analytických materiálů stěžovatelky, které jsou založeny ve správním spise. Stěžovatelka změnila svůj názor až poté, co požádala Státní ústav pro

kontrolu léčiv o posouzení, zda způsob prezentace přípravku nezakládá důvod pro jeho zařazení do kategorie léčiv. Stěžovatelka tedy změnila výklad předmětného ustanovení, aby si usnadnila rozhodování a nemusela se zabývat posuzováním pravdivosti tvrzení v reklamě. Z uvedeného je zřejmé, že byl možný dvojitý výklad ustanovení § 5d písm. d) zákona o regulaci reklamy, a proto je zcela na místě, že účastníkovi řízení byla poskytnuta ochrana prostřednictvím upuštění od uložené sankce. Městský soud tak mohl zrušit rozhodnutí stěžovatelky, neboť výklad citovaného ustanovení, který v rozhodnutí uplatnila, je nesprávný, protože v reklamě sdělované informace byly v souladu se skutečnými vlastnostmi výrobku. Z toho důvodu reklama nemohla uvádět adresáty v omyl. Závěrem účastník řízení stěžovatelce i městskému soudu vytkl, že se ve svých rozhodnutích vůbec nezabývaly posouzením pravdivosti reklamy ve vztahu k vyvolání omylu a navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Ohledně skutkového stavu, jakož i ohledně povahy přípravku URINAL (doplňek stravy), není mezi účastníky řízení sporu. Je však třeba s ohledem na stížní body posoudit, zda je v souladu se zákonem postup městského soudu, který dospěl k závěru, že žádná z uplatněných žalobních námitek není důvodná a že se stěžovatelka v napadeném rozhodnutí nedopustila nezákonnosti, a přesto toto rozhodnutí zrušil z důvodu možného dvojího výkladu ustanovení § 5d písm. d) zákona o regulaci reklamy s poukazem na všeobecně platné právní principy.

V dané věci byl účastník řízení zadavatelem reklamy na doplňek stravy URINAL a tato byla vysílána v průběhu října 2005 na programech Prima (provozovatel FTV Prima, spol. s r. o.) a Nova (provozovatel CET 21, spol. s r. o.). V této reklamě na přípravek URINAL (mutace 3) je v úvodní scéně žena při odbavování zavazadel na letišti podrobena prohlídce. Ve zvuku: „Kabelku, prosím!“ Z kabelky je vytažena krabička s přípravkem. Ve zvuku: „Urinal? Na co to máte?“ „Měl jste někdy zánět močových cest?“ „Měl.“ Poté je graficky znázorněno močové ústrojí, bakterie uvnitř močové trubice (spolu s popisem: Urinal, časté močení, pálivá bolest, Escherichia Coli - název bakterie) a působení Urinalu na bakterie (bakterie z močové trubice mizí). Obraz je doprovázen slovy: „Projevem zánětu je časté močení a pálivá bolest. Urinal ničí bakterie, které tyto potíže způsobují.“ Opět se objevuje žena a říká: „Tak na to je Urinal!“ Voice over: „Při infekcích a zánětech močových cest!“ V závěru reklamy se v pravém dolním rohu obrazovky, pod vyobrazením krabičky s přípravkem, na sotva postřehnutelný okamžik objevuje nápis „doplňek stravy“.

Podle ustanovení § 5d písm. d) věty před středníkem zákona o regulaci reklamy nesmí reklama na potraviny uvádět v omyl zejména přisuzováním potravině vlastností prevence, ošetřování, léčby nebo vyléčení lidských onemocnění nebo na takové vlastnosti odkazovat.

Zákon o regulaci reklamy je jednou z norem veřejného práva, která zasahuje do jinak převážně soukromoprávní úpravy pravidel nekalé soutěže jako jedné ze dvou hlavních částí soutěžního práva. Důvodem veřejnoprávní regulace v této oblasti je především snaha zákonodárce o ochranu spotřebitele - adresáta informací plynoucích z reklamních sdělení, která jsou formulována především za účelem prodat co nejvíce zboží, často bez ohledu na pravdivost poskytnutých informací či jiné společenské hodnoty. Vlastní úprava nekalé soutěže je obsažena v ustanovení § 44 obch. zák. v podobě generální klauzule. Nekalou soutěží, která je zákonem zakázána, se podle citovaného ustanovení rozumí jednání v hospodářské soutěži, které je v rozporu s dobrými mravy soutěže a je způsobilé přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo

spotřebitelům. Na tuto generální klauzuli navazuje demonstrativní výčet základních skutkových podstat nekalosoutěžních deliktů, které dále generální klauzuli konkretizují, a mezi něž patří i klamavá reklama. V této souvislosti Nejvyšší správní soud podotýká, že se jedná o delikty objektivní povahy, u nichž zákon nevyžaduje zavinění, a proto k nekalé soutěži dochází jsou-li naplněny zákonem stanovené znaky skutkové podstaty konkrétního deliktu. V ustanovení § 5d písm. d) zákona o regulaci reklamy je jednoznačně konkretizovaný obecný zákaz klamavé reklamy, neboť uvádí, čím nesmí reklama na potraviny uvádět potenciální spotřebitele v omyl. Jak již bylo výše uvedeno, reklama na potraviny nesmí uvádět v omyl zejména přisuzováním potravině vlastnosti prevence, ošetřování, léčby nebo vyléčení lidských onemocnění nebo na takové vlastnosti odkazovat. Pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu není proto rozhodující, zda reklama uvádí údaje pravdivé nebo nepravdivé, neboť klamavými mohou být i údaje pravdivé, pokud mohou uvést spotřebitele v omyl vzhledem k okolnostem a souvislostem, za nichž byly učiněny. Rozhodujícím je proto celkový dojem, jaký reklama vyvolává (viz Eliáš, K., Bejček, J., Hajn, P., Ježek, J. a kol.: Kurs obchodního práva, Obecná část, Soutěžní právo, 5. vydání, Praha, C.H. Beck, 2007).

Ačkoliv účastník řízení tvrdí, že v reklamě na doplněk stravy URINAL uváděl pouze pravdivé informace o možných účincích jeho užívání, což se snažil v řízení před městským soudem i prokázat, tato skutečnost není rozhodná pro naplnění skutkové podstaty deliktu podle § 5d písm. d) zákona o regulaci reklamy. V dané věci je naopak rozhodné, zda účastník řízení obsahem reklamního sdělení mohl vzbuzovat v adresátech reklamy dojem, že prezentovaný doplněk stravy je lékem nebo přípravkem schopným lidské choroby léčit nebo jim předcházet. Pro naplnění skutkové podstaty je dostačující, pokud je obsahem reklamního sdělení na takové vlastnosti odkazováno. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že účastník řízení tohoto dojmu dosáhl způsobem prezentace, který naznačuje léčivé účinky přípravku, zejména tvrzením „ničící bakterie, které potíže způsobují“ a „při infekcích a zánětech močových cest“. Spotřebitel je tak předmětnou reklamou, v níž jsou tyto léčivé účinky přípravku naznačeny, uveden v omyl, neboť přípravek je doplňkem stravy a nikoliv léčivem. Podle ustanovení § 5d písm. d) zákona o regulaci reklamy nesmí reklama na potraviny na preventivní či léčivé účinky ani odkazovat, bez ohledu na to, zda je obsah reklamního sdělení pravdivý či nikoliv. Nejvyšší správní soud konstatuje, že citované ustanovení je dostatečně jednoznačné a zřetelné a jasně konkretizuje, čím reklama na potraviny nesmí potenciální spotřebitele uvádět v omyl. Argumentace účastníka řízení, že přípravek URINAL má konkrétní účinky (léčivé účinky extraktu z brusinek), proto nemůže obstát. Možnost dvojího výkladu citovaného ustanovení s ohledem na konkrétní určení skutkové podstaty klamání, tedy uvádění v omyl, nepřichází tudíž v úvahu. Gramatický, jakož i logický, výklad slovního spojení „nesmí uvádět v omyl“, konkretizovaného demonstrativním výčtem skutkových podstat, které zákonodárce k ochraně spotřebitele zakázal, nedává prostor k jeho alternativnímu výkladu ve smyslu posuzování pravdivosti v reklamě uvedených informací. Proto není rovněž na místě poukaz městského soudu na náleží Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 487/2000, neboť tento dopadá pouze na případy „neurčitosti“ ustanovení právního předpisu. V tomto nálezu Ústavní soud vyslovil, že negativní důsledky právní úpravy, ať už jde o absenci norem či jejich nesrozumitelnou formulaci, pokud jsou jimi ze strany státu ukládány povinnosti, nemohou jít k tíži jednotlivce a nastane-li právní situace, že připadá v úvahu více možností chování jednotlivce, pak je nezbytné volbu jednotlivce pro některou z nich respektovat. Tento náleží však v nyní projednávané věci nelze aplikovat, neboť se týká principu legitimního očekávání a výkladu neurčitého práva v případech, kdy je právní norma nesrozumitelná nebo umožňuje dvojí výklad. Jak již ale bylo uvedeno, ustanovení § 5d písm. d) zákona o regulaci reklamy neobsahuje nesrozumitelnou skutkovou podstatu jednání a smysl právní normy je zřetelný a jasný.

Nejvyšší správní soud si je vědom náročnosti, kterou zákon o regulaci reklamy v oblasti ochrany spotřebitele klade na zadavatele reklamy na doplňky stravy, ovšem za daných zákonem stanovených pravidel je nezbytné zdůraznit ochranu spotřebitele jako subjektu, jemuž jsou mnohá reklamní sdělení adresována především za účelem zvýšení prodeje výrobku, a nikoliv za účelem zlepšení zdravotního stavu či fyzické kondice adresátů. Proto nelze přijmout argumentaci účastníka řízení, že sdělované informace jsou pravdivé. Doplněk stravy je v souladu s platnou právní úpravou potravinou, a proto nelze akceptovat reklamní sdělení, které tuto potravinu způsobem prezentace a charakteristikou přiblíží léčivům, až dokonce vyvolá dojem, že v podstatě jedná o léčivo. Zadavatel reklamy je samozřejmě oprávněn uvádět pravdivé informace ohledně vlastností nabízeného doplňku stravy, avšak je zároveň především povinen spotřebitele zřetelně a jasně informovat o tom, že jde pouze o doplněk stravy a nikoliv o léčivo, které by v případě onemocnění močových cest mělo léčivý účinek. Tuto podmínku účastník řízení nesplnil, neboť spotřebitele dostatečně neinformoval, že o léčivo nejde. Sotva postřehnutelný a velmi krátce prezentovaný nápis v pravé dolní části obrazovky „doplněk stravy“ nelze považovat za daných okolností za dostačující. Vadná je jednak velmi krátká doba jeho zobrazení a jednak nedostatečnost tohoto sdělení, které ve vztahu ke způsobu prezentace výrobku nenesou dostatek informací o tom, že se nejedná o léčivo, které má v případě onemocnění léčivý účinek, a že je tedy v takových případech nezbytné obrátit se na lékaře. Proto v případě, kdy předmětná reklama budí ohledně povahy doplňku stravy v tomto směru pochybnosti, je nutné upřednostnit ochranu zdraví spotřebitele.

Městský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že výklad ustanovení § 5d písm. d) zákona o regulaci reklamy uvedený stěžovatelkou ve správním rozhodnutí je správný. Rovněž akceptoval závěry stěžovatelky ohledně naplnění skutkové podstaty klamání spotřebitele tím, že předmětná reklama vzbuzuje způsobem prezentace dojem, že jde o přípravek, který je schopen léčit lidské nemoci, popřípadě jim předcházet. Žalobní námitky tedy hodnotil jako nedůvodné, a přesto napadené správní rozhodnutí podle § 78 s. ř. s. zrušil s ohledem na obecně platné právní principy.

Podle ustanovení § 78 s. ř. s., je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil.

V tomto případě však sice městský soud neshledal v napadeném správním rozhodnutí žádné pochybení po skutkové a právní stránce, ani co do mezí správního uvážení při zvažování konkrétní výše trestu, a naopak se ztotožnil se závěry stěžovatelky, ale přesto je zrušil a zrušující výrok odůvodnil obecně platnými principy předvídatelnosti práva a legitimního očekávání, jakož i požadavkem na jasnost a zřetelnost právních norem, kterému ustanovení § 5d písm. d) zákona o regulaci reklamy nedostojí, neboť umožňuje různý výklad pojmu „uvádět v omyl.“ Z uvedeného je zřejmé, že městský soud napadené rozhodnutí zrušil v rozporu s ustanovením § 78 s. ř. s., neboť rozhodnutí neshledal nezákonným, ani tčpícím vadou řízení. Nebylo proto na místě odkazovat na principy právní jistoty, legitimního očekávání a předvídatelnosti práva jako na důvod, pro který soud může přistoupit ke zrušení napadeného správního rozhodnutí pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s.

Principy předvídatelnosti práva a ochrany oprávněné důvěry v právo, jakož i legitimního očekávání, které se ve formě základních zásad promítají i v oblasti správního práva, slouží k ochraně právní jistoty jako jednoho ze základních znaků právního státu. Právní principy se tak, na rozdíl od právních norem, vyznačují větší obecností a rozsahem působnosti, neboť tvoří základ právního řádu jako celku. Ochrana obecně uznávaným a ústavně nerozporným základním

právním zásadám a principům právního státu soudy poskytují bez ohledu na to, zda jsou tyto zásady v pozitivním právu vyjádřeny.

Městský soud se však v odůvodnění svého rozsudku pouze obecně odvolal na výše uvedené principy bez jakékoliv bližší specifikace ustanovení právní normy či předpisu, na základě kterých k závěru o zrušení správního rozhodnutí dospěl. Pokud tedy z tohoto rozsudku jednoznačně nevyplývá, které právní předpisy a jejich jednotlivá ustanovení byla městským soudem aplikována, není přezkoumatelné, zda aplikoval správné a účinné ustanovení toho kterého právního předpisu. Z tohoto důvodu není ani zřejmé, podle kterých ustanovení právních předpisů byla v kontextu podané žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí. Napadený rozsudek městského soudu tudíž nesplňuje požadavek srozumitelnosti a přezkoumatelnosti kladený na soudní rozhodnutí.

Navíc v napadeném rozsudku je zřejmá i vnitřní rozpornost, neboť městský soud zřetelně označil výklad ustanovení § 5d písm. d) zákona o regulaci reklamy učiněný stěžovatelkou za správný, tedy jednoznačný, a přitom v závěru svého rozhodnutí právě nejednoznačností výkladu tohoto ustanovení odůvodnil, s ohledem na obecně platné právní principy, zrušení správního rozhodnutí. Pokud tedy městský soud shledal citované ustanovení nejednoznačné, měl ho pro stěžovatelku závazně vyložit, a nikoliv se ztotožnit s jejím výkladem a v závěru odůvodnění svého rozsudku uvést názor zcela opačný. Takové rozhodnutí je pak vnitřně rozporné a v důsledku nesrozumitelnosti rovněž nepřezkoumatelné.

Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, který byl uveřejněn pod č. 133/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, uvedl, že pojem nepřezkoumatelnosti není v s. ř. s. ani v o. s. ř., který by bylo možno použít podpůrně, blíže objasněn, a že výklad tohoto pojmu je tudíž věcí právní nauky. Dovedl, že „za nesrozumitelné lze proto obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, dále kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny“.

Obdobně v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, který byl uveřejněn pod č. 244/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dovedl Nejvyšší správní soud, že „za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné“.

Městský soud odůvodnil zrušení správního rozhodnutí také tím, že sporná otázka ohledně výkladu § 5d písm. d) zákona o regulaci reklamy nebyla v době, kdy stěžovatelka rozhodla o uložení předmětné pokuty, dosud judikována. Toto tvrzení ale neodpovídá skutečnosti, protože tentýž senát městského soudu o skutkově i právně obdobné věci o žalobě účastníka řízení proti

rozhodnutí stěžovatelky již rozhodoval dne 16. 10. 2007 pod sp. zn. 10 Ca 227/2007, přičemž rozhodl tak, že od uložené pokuty za porušení § 5d písm. d) zákona o regulaci reklamy upustil a ve zbytku žalobu zamítl. Tato rozpornost judikatury ve skutkově i právně obdobné otázce je z hlediska právní jistoty účastníků naprosto nežádoucí a sama o sobě je způsobilá zasáhnout právo na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Důvodem ke zrušení přezkoumávaného rozhodnutí pro neodůvodněný rozpor v judikatuře pak ovšem může být jen takový případ, kdy k této skutečnosti přistupuje i věcná nesprávnost rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2008, č. j. 6 As 70/2007 - 104, dostupný na www.nssoud.cz). Poněvadž, jak bylo výše uvedeno, Nejvyšší správní soud nesdílí názor městského soudu vyjádřený v napadeném rozsudku, neboť odůvodnění je vnitřně rozporné a nekonzistentní, je v projednávané věci dán i kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., k němuž je Nejvyšší správní soud oprávněn přihlédnout i mimo rámec stížních bodů (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

V dané věci nelze také pominout princip právní jistoty. Každý potenciální účastník řízení bere při zvažování svých šancí na úspěch v soudním řízení v potaz i dosavadní (především publikovanou) judikaturu. Má právo přitom očekávat, že soudy budou v různých případech rozhodovat různě a v obdobných případech obdobně. Tím spíše oprávněně očekává, že Krajský (městský) soud, který rozhoduje v obdobné věci, v níž již vyslovil svůj názor, tuto věc posoudí ve shodě s již vysloveným právním názorem. V opačném případě tím porušuje princip právní jistoty. To současně ale neznamená, že tyto úvahy vylučují možnost vývoje právních názorů, které ovšem musí být řádně odůvodněny – názorový střet zakládá rozhodování vyšší instance o sporné otázce, jejíž následné rozhodnutí bude napříště pro soudy nižšího stupně závazné. I z uvedených důvodů je napadený rozsudek městského soudu vnitřně rozporný a v odůvodnění nekonzistentní.

Nejvyšší správní soud proto z uvedených důvodů napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.). O kasační stížnosti rozhodl bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Podle ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s. je městský soud názorem vysloveným v tomto rozsudku vázán.

Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože bez prodlení (ihned po předložení spisu a po nezbytném poučení účastníků řízení) rozhodl o věci samé. Za této situace potom nemohou skutečnosti tvrzené jako důvod pro přiznání odkladného účinku ani nastat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 2 Azs 3/2003 - 44, který byl publikován pod č. 173/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí. (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. srpna 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu